

vode pocitka

letnik 30, številka 9-10/2014

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

HVALEŽNO	4	Trpljenje je dar
ADRENALINSKO	6	Vera v samokolnici
ZGODOVINSKO	8	Stoletnica Chráskovskega prevoda Svetega pisma (1914–2014)

VZRADOŠČENO 18 Psalm 19 – Davidov slavosplev

ODGOVORNO 26 Na delo v vinograd!

ODRASLO 30 Blagoslovljeni trni

KORISTNO 40 Tečaj Alfa

Peter
Golob,
urednik

Trpljenje je dar

Kadar mi je težko, se sprašujem zakaj in kje je Bog. Sprašujem se, kaj ta trenutek počne, kaj razmišlja in kako se pač ima. Predstavljam si, da je prav sedaj na obisku pri eni zapuščeni osamljeni bolni ženici v neki odmaknjeni vasi. Pri njej se je ustavil, da jo potolaži. Nato se poslovi in gre naprej. Med umazanimi in temačnimi mestnimi ulicami najde pijančka. No, pijanček rečem jaz, zanj – za Boga – pa je spoštovan gospod, ki je izgubil službo in v življenju doživel težke krivice. Tam ob

njem Bog postoji in mu ponudi oporo. Pomaga mu do doma. Nato gre dalje. Ustavi se v župnišču, kjer žalosten duhovnik čuje pozno v noč. Prisluhne njegovi molitvi. Tam si Bog odpočije, tam si pravi: »Spláčalo se je.«

Ko mi je težko, se spomnim na Boga, ki prosi za uteho. Predstavljam si ga v sredi gonje s križem na rami. Ojej, ravnokar je padel, in križ se je zvrnil nanj ... Neham negodovati zaradi svojih bridkosti in se začnem za njih molče zahvaljevati. In potem se spomnim na vrstico iz Svetega pisma, da je Bog dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.

Prevzame me strah, ko pomislim, da je Bog nekoč trpel. Bog, ki je Stvarnik vsega. Pretrese me, ko pomislim, da je moral trpeti tudi zaradi mojih prestopkov. Ko pa pomislim, da je trpel prav zaradi ljubezni do ljudi, pa me to stre in spravi do molitve: »Ljubim te, Jezus. Gospod, pomagaj mi ljubiti!«

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Vera v samokolnici

Na letošnjem dopustu sem med branjem naletel na kratko, a nadvse poučno zgodbo o pustolovcu Charlesu Blondinu, ki je leta 1859 kot prvi človek v zgodovini hodil po nategnjeni vrvi nad Niagarskimi slapovi. Več tisoč gledalcev je gledalo, kako je lovil ravnotežje na 300 metrov dolgi vrvi, 60 metrov nad prepadom podivjane vode, in to brez varnostnih pasov in mreže. Po vrvi je hodil s hoduljami, po njej pa je vozil tudi polno samokolni-

co. Gledalce je vprašal, ali verjamejo, da lahko po tej vrvi v samokolnici vozi tudi ljudi. Množica je glasno pritrdila. Potem je isto vprašanje postavil enemu izmed svojih navijačev in tudi ta mu je pritrdil. Zato ga je izzval: »Ali se potemtakem upate sesti v samokolnico, da vas po tej vrvi prepeljem na drugo stran?« In navdušenja je bilo takoj konec. Možakar je zavrnil in odklonil sodelovanje.

Resnična zgodba mi je dala misliti glede razlike med teoretično in praktično vero v Boga. Vprašal sem se, kakšno je moje zaupanje v Boga? Ni težko trditi, da sem kristjan, dokler

varno sedim v cerkveni klopi in mi gre vse dobro. Resnično zaupanje v Boga pa se pokaže takrat, ko je na preizkusu moja vera. Ni dovolj o Bogu samo veliko vedeti; moram ga tudi osebno poznati. Gre za vprašanje, ali je vera tudi moj življenjski stil? Mahatma Gandhi je izjavil: »Vaš Kristus mi je všeč, niste pa mi všeč vi, kristjani, ker niste podobni Kristusu.« Drugi namreč lahko verjamejo v Kristusa samo toliko, kolikor temu kot kristjan ustrezam jaz. Nekdo se je lepo izrazil, ko je rekel: »Ne govôri mi, da imam prijatelja v Jezusu, dokler mi nisi najprej prijatelj ti.«

Verovati pomeni zaupati. Ne gre za vprašanje, ali Bog obstaja ali ne. Gre za vprašanje, ali lahko Bogu zaupam in ali je vera v Boga uporabna? Filozofi govorijo o veri v obstoj Boga, kristjani pa govorimo o veri, ki zaupa Bogu. Vera kot zaupanje je temelj, vendar šele ljubezen naredi vero popolno in živo. Kajti večja ko je ljubezen do nekoga, večje je tudi zaupanje vanj. To je potrdil tudi apostol Pavel, ko je zapisal, da ljubezen vse veruje.

Zato je tistemu, ki se je zares predal Bogu, vseeno, ali ga Bog vodi skozi trpljenje ali skozi radost. Vprašanje ni, ali je verski nauk lep, prijeten za ušesa in za oči, ampak ali je resničen. Kajti ko se podam v kak kraj, ne sprašujem toliko o tem, ali gre pot skozi lepo podeželje, ampak če je pot prava. Želim, da bi se nas čim več podalo na to pot zaupanja.

Naj končam z izjavo irskega pisca in učenjaka Clivea S. Lewisa: »Jaz tako verjamem v krščanstvo kot verjamem v sončni vzhod; ne zato, ker ga vidim, ampak ker zaradi njega vidim tudi vse ostalo.« Drži, svetlobe ne vidimo, a prav zaradi nje nam postane vse drugo vidno. Tako je tudi z Bogom. Boga ne vidimo, a prav zaradi vere vanj mu lahko z gotovostjo zaupamo, življenje pa postane vredno in smiselno.

Če samo verujem v Boga, ne smem tvegati in izzivati vožnje svoje vere po vrvi v samokolnici nad prepadom, če pa tudi verujem Bogu z zaupanjem, pa je moja vera v samokolnici do konca varna.

Dr. Daniel Brkič

Stoletnica

Chráskovega

prevoda

Svetega pisma

(1914–2014)

Spominske obletnice obeležujejo pomembna družbena dejanja in dogodke, s katerimi ohranjamo zgodovinski spomin z namenom iskanja resnice. Letos imamo protestanti kar dve obeležji: štiristo petdesetletnico Trubarjeve Cerkovne ordninge (1564–2014) in stoletnico Chráskovega prevoda in izida celotnega Svetega pisma (1914–2014). Tako imenovana »Chráskova Biblija« je monumentalno delo (Nova zaveza 1908, Stara zaveza 1914), saj je do danes doživela 16 ponatisov, kar kaže na izredno priljubljenost njegovega prevoda. Chráskova Biblija ima zaradi starinske patine poseben čar, zato

lahko njegov prevod primerjamo z verzijo Biblije, ki nosi ime angleškega kralja Jakoba I. iz leta 1611, znane kot King James Version, in angleško govorečim kristjanom pomeni isto kot nam Chráskov prevod. Chráskova Biblija diha svetost in čistost, neopisljivo navdihnjenost, ki se vedno znova na svež način živo dotika bralčevega srca. Gre za cenjeno in spoštovano mojstrovino odličnosti, ki je nastajala ob Chráskovi molitvi, ko je kleče prosil Boga za milost in pomoč pri tem vzvišenem poslanstvu. Chráska je z Božjo pomočjo v tem prevodu naredil vse, kar se s hebrejskimi in z grškimi izrazi da narediti, kot rad ob takih prilikah pove prof. Richard G. Moulton. Zato velja Chráskova Biblija za veliko Biblijo, ki danes združuje Slovence in svet. On je naredil vse, kar je lahko, na nas pa je, da Sveto pismo beremo.

Anton Chráska (1868–1953), češki misijonar, bibliacist, publicist, teolog, pridigar, pisec, pesnik in prevajalec slovenskega Svetega pisma, je od leta 1896 do 1922 (s

krajšo prekinitvijo) deloval med Slovenci kot osrednja osebnost protestantizma. Rojen je bil v Horní Radechoví na Češkem, v družini svobodne »reformovane evangelicke češke Církv«, teološko pa se je izobraževal na Nemškem in na Škotskem, kjer se je med ostalim zelo dobro naučil nemščine, angleščine ter svetopisemske grščine in hebrejščine. Leta 1893 je uspešno končal štiriletno šolanje v Neukirchnu (Nemčija), kjer se je med drugim dobro naučil

grščine in hebrejščine. Tam je bil kot redni študent vpisan pod številko 293. Od tam je šel študirat teologijo na Teološki inštitut združene svobodne škotske Cerkve v Glasgowu, kjer sta bili grščina in hebrejščina odločilna predmeta. Njegovi še živeči sorodniki so potrdili, da je vsako jutro redno bral Sveto pismo v hebrejščini in v grščini. Bil je poročen in je imel enajst otrok.

Zakaj je Chráska sploh prišel na tedanje slovensko ozemlje? Po

marčni revoluciji leta 1848 so se začeli razvijati češko-slovenski odnosi. Dunajski proglas slovanskih deputacij bratom Slovencem so podpisali tudi Čehi, na slovanskem kongresu v Pragi pa so slovenski zastopniki podprli idejo Zedinjene Slovenije. Takrat je pri nas veljalo geslo: »Učimo se od Čehov!« Karlova univerza je tako postala vabljiva tudi za slovenske študente. Chráska je prišel s Slovenci prvič v stik v času šolanja na Nemškem, kjer se je v Porurju srečal s slovenskimi ekonomskimi izseljenci, rudarji, v Ljubljano pa se je preselil z družino zato, da bi med Slovenci obnovil Trubarjevo reformacijsko gibanje 16. stoletja.

Napisal, prevedel in izdal je okoli 40 bibliografskih enot v slovenskem in češkem jeziku ter mnoge teološke članke. Izdajal in urejal je časopis »Blagovestnik« (1905–1914) in »Veselo poročilo otrokom«. Njegovo pomembno delo je tudi slovenska pesmarica »Hvalite Gospoda«.

Chráska je prvi, ki je prevajal slovensko Novo zavezo po izvirnem tekstno-kritičnem besedilu, saj je njegov predhodnik Stritar prevajal po predlogi Textus Receptus (l. 1516). Chráska omenja, da je uporabljal grško tekstno-kritično besedilo evangeličanskega teologa in orientalista Eberharda Nestleja, ki je prvič izšlo leta 1898. Prav tako je Chráska prevajal Staro zavezo iz hebrejskega izvornika, saj Stritar hebrejščine ni obvladal. Ugledna Britanska in inozemska biblična družba (The British and Foreign Bible Society) mu zagotovo ne bi zaupala prevajanja Biblije brez ustreznega znanja. Tudi njegove teološke razprave, Biblické studie, v katerih navaja in razlaga grške izraze, to potrjujejo. Njegov sin Pavel Chráska, ki je bil doktor filozofije in teolog ter vodja svetopisemske družbe Česká biblická práce v Kutni Hori, se je večkrat odpeljal k očetu, velikemu poznavalcu grščine, da bi ga vprašal za nasvet, kako naj bi prevedli določene grške besede v češčino, ko so pripravljali revidirano izdajo češke

Kralicke biblije (J. Chyba, *Stručný životopis mého učitele z pražské biblické školy Jednoty českobratrské Antonína Chrásky*, 3). Chrásku so zaradi dobrega znanja grščine ponudili tudi mesto predavatelja v bogoslovni šoli v Angliji (J. Chyba, n. d., 2).

Chraskovo Sveto pismo iz leta 1914 je tudi prvo po Dalmatinu, ki je izšlo kot celota v eni knjigi. Prav tako je Chráska prvi, ki je pripravil z referencami opremljeno Sveto pismo Stare in Nove zaveze po vzoru češke Kralicke Biblije, a so bili Chraskovi rokopisni popravki (pole) celotnega Svetega pisma uničeni pri bombardiranju Beograda, leta 1941. To je potrdil tudi Chraskov sin Robert Chráska (R. Chráska, *Antonín Cháska, kazatel Slova Božího*, 3). Slovenci smo takšno Sveto pismo, opremljeno z referencami, dobili šele leta 1996 (Slovenski standardni prevod).

Chráska je na Slovenskem deloval 26 let, a ni zapustil vidnejših sledi. Je bil žrtev tedanjega predkoncilskega,

neekumenskega okolja in političnih razmer? Morda. Vsekakor je bil tudi žrtev nevarnih mednacionalnih slovensko-nemških razmer. V svojem misijonskem poslanstvu se je ves čas zavzemal za ustanovitev slovenske protestantske Cerkve, zato se je branil, da nima nobene zveze z nemškim gibanjem »Proč od Rima« (Los von Rom Bewegung). Leta 1899 je zapisal: »Nekateri Slovenci so izrazili željo, da bi se vršila slovenska propoved v evangeličanski cerkvi. Ustregel sem oni želji in propovedoval v Ljubljani dne 22. oktobra (verjetno leta 1899, op. a.). Svojo propoved sem dal natisniti, zato da bi se mogel vsaki prepričati, kaj sem rekel in česa ne. Izjavljam, da nisem v nobeni zvezi z nemškim »Proč od Rima« gibanjem. Ljubim slovenski narod in želim, da bi mu sijalo solnce pravice in svobode v Kristusu Jezusu. Upam, da bodo moje besede tudi pripomogle k temu, da se razglasi med Slovenci čisti evangelijski, kakor so ga oznanjevali Kristus in njegovi apostoli, potem tudi Ciril in Metod, Trubar in Dalmatin.« (A.

Chráska, *Preslavni evangelij Jezusa Kristusa*, Češke Budějovice 1899, 23–24) Leta 1899 je Chráska res slovensko pridigal v ljubljanski evangeličanski cerkvi, vendar so Nemci zagnali tako velik hrup, da so spravili celo pastorka Jaquemarja v uradne sitnosti pri oblasteh (*Slovenski biografski leksikon*, str. 78 in *Evangeličanski koledar*, Murska Sobota 1985, 34 : 92.).

Chráska je napisal svojim prijateljem v pismu : »Na slovensko govorečem ozemlju sicer obstajajo evangeličanske Cerkve (Ljubljana, Celje, Trst, Gorica ...), vendar so v teh občestvih večinoma domači Nemci in tam govorijo samo v nemškem jeziku. Ne obstaja nobenega drugega evangeličanskega dela, razen mojega, in tudi nobenega evangeličanskega duhovnika, ki bi obvladal slovenski jezik.« (A. Chráska, (*Vertraulich! Als Manuskript gedruckt!*), Ljubljana 1908)

Akademik Janko Kos pravi: »Usoda slovenskega protestantizma se kaže v

tem, da med Slovenci ni obstala nobena skupina, ki bi se imela za dediča slovenske protestantske Cerkve in bi nadaljevala z njeno bogoslužno in knjižno dejavnostjo ... V 19. in 20. stoletju je protestantstvo na Kranjskem, v Ljubljani in na Štajerskem živelo predvsem med domačimi Nemci, ki so se upirali slovenstvu in so spodbujali nemškutarstvo; med slovenskim življenjem se je tako ohranjalo samo v Prekmurju, kjer je bilo povezano z madžarskim evangeličanstvom, vendar se iz tega položaja ni moglo razširiti v splošno slovenski pojav ..., in se je utegnilo v novejših vojnih časih sprevreči celo v madžaronstvo ...« (J. Kos, *Duhova zgodovina Slovencev*, Ljubljana 1996, Slovenska matica, 59–60)

Chráska je leta 1908, ob štiristoletnici rojstva Primoža Trubarja, pisal iz Ljubljane, da za Trubarjev spomenik zbirajo prispevke, in da kaže, da se bo zbralo malo. Čudi se, da premožni nemški luterani, ki so živeli v Ljubljani, niso pripomogli s prispevki za

Trubarjev spomenik (A. N., Z. Krajinska, V: *Betanie*, 1908, 26:83–84, št. 7). Nasprotno pa se je odzval Chráska in ob tej priliki zapisal: »Ako hočete počastiti spomin Trubarjev, razširjajte ›Sv. Lukeža evangelij‹ med svojimi znanci in prijatelji! Naj zvedo vsi Slovenci, da so bile prve slovenske knjige, ki so jih sovražniki skoraj vse sežgali, po svoji vsebini prav take, kakor ta Evangelij sv. Lukeža ...« (*Blagovestnik* 3 (1908), 17,18, 24)

V tedanji rimskokatoliški Cerkvi je bila maša v latinščini, Božje službe pri evangeličanih pa so bile v nemškem jeziku, v Prekmurju pa prav tako ne v slovenskem jeziku. Chráskov poskus oživitve slovenske reformacije je bil tako obsojen na propad. Po drugi svetovni vojni pa se je iz političnih razlogov število nemških protestantov pri nas še dodatno zmanjšalo.

Da bi Chráska uspel, se je poskusil vrniti h koreninam historičnega reformacijskega gibanja na Slovenskem, zato se je odločil za drzno dejanje – za ponatis

Dalmatinovega Predgovora k Bibliji iz leta 1584. V Predgovoru sam pravi: »Gotovo bodo mnogi dobri Slovenci, ko bodo dobili v roke tole knjižico, važno majali z glavami in rekli: ›Kaj pomeni to? Zakaj se zopet daje na svetlo stvar, ki je bila že čez 300 let pokopana in pozabljena? Kaj hočemo zdaj z Dalmatinom? To ni več aktualno‹ ... Malomarnost in brezbriznost je prišla nekako v modo, posebno pri ›inteligenci‹ ... Nasprotstvo med tako imenovanimi ›klerikalci‹ in

› liberalci ‹ postaja vedno hujše ..., a ljudstvo vendar noče biti brez vere, zato se oklepa duhovščine, dasiravno vé, da ni ta duhovščina taka, kakršna bi morala biti ... Želim napeljati resnicoljubne Slovence k temu, da se raje iz vsega srca oprimejo čistega nauka Kristusovega.« V nadaljevanju pa pravi: » ...če bi se na Slovenskem ohranil protestantizem, bi bili mi Slovenci (Chráska se prišteje kar med Slovence, op. a.) danes močnejši od Čehov.« Potem nadaljuje, da so vsi narodi, ki so v 16. stoletju sprejeli Sveto pismo za osnovo svoje vere, najmočnejši na vseh področjih, od gospodarstva, kulture, družbenega življenja do morale. Žal mu tudi ta poskus ni uspel. Preostalo mu je le, da je prirejal hišna bogoslužja, shode prijateljev Božje besede in družbeno angažirana predavanja v ljubljanskih dvoranah, a tudi za to ni bilo zanimanja.

Leta 1922 se je Chráska z družino vrnil na Češko, kjer je služboval kot pastor in teolog. Umrl je 15. 3. 1953 v

Novem Mestu nad Metují na Češkem. Na njegovi osmrtnici je pisalo: »Neprestano je hodil z Bogom, in ni ga bilo več, ker ga je Bog vzел k sebi.« (Prva Mojzesova knjiga 5,24) Na skromni nagrobni plošči pa ima Chráska napisano: »Bog nam je pribežališče.« (Psalm 62,8) Na pogrebni svečanosti je bilo rečeno: »Od služenja lastnemu narodu se je raje obrnil k širšemu služenju drugemu narodu, zato je med dragimi Slovenci znova ozelenelo drevo Evangelija ...« (S. Verner, *Za kazatelem Antonínem Chráskou*, V: *Jednota bratrská*, Praga 1953,30)

Ob poglobljeni evalvaciji lahko ugotovim, da je prišel Chráska na tedanje slovensko ozemlje z namenom oživitve že pozabljenega protestantizma. Presegel je splošni nominalizem, bil evangelizacijsko (ne prozelitsko!) usmerjen, cerkvenostno pa naravnano k veseljnosti Cerkev, ki je bila zanj ena, sveta, katoliška (gr. *katholikos*, ne zgolj rimska) in apostolska. Njegova konvergentna teologija je bila

usmerjena k isti točki – k Jezusu Kristusu –, ne pa k »papirnati« verski pripadnosti. Njegova dogmatika je konsistentna, eksplicitna, zgodovinsko kritična, relevantna in komplementarna. Chráska velja za treznega in korektnega teologa, ki ni diskrepanten, ampak precizno monoliten in ne prihaja v neskladje.

Zavedal se je nevarnosti konverzijskih in introverzijskih ločin, zato je temeljil na zgodovinskih načelih reformacije (*Sola scriptura, Sola gratia, Sola fide, Solus Christus, Soli Deo gloria*). Chráska je bil vsekakor velik pragmatik, ki je v življenju oznanjal za resnično vse, kar ustreza določenemu cilju in namenu. Bil je načelen, hermenevitično korekten, čeprav je dopuščal mišljenja pro in kontra. Njegovi dinamični homiletični vzorci pridiganja so še danes aktualni, ker so izpeljani iz zelo starega induktivno-persuazivnega slikovitega modela.

Chráska je po svojem odhodu na Češko vzdrževal tesne stike s kasnejšimi ustanovitelji in voditelji

evangeljskih Cerkev reformacijske dediščine na Slovenskem, tako vidimo v njegovem poslanstvu duhovno kontinuiteto, saj so današnje protestantske Cerkev kot naslednice doživele zgodovinsko uresničitev Trubarjevih in njegovih evangeljskih načrtov. Chráska je zato danes povezan z baptisti, binkoštniki, s Cerkvijo bratov, z evangeličani ..., s katoličani, s Svetopisemsko družbo Slovenije in z vsemi ljudmi dobre volje, ki želimo naši deželi blagoslov in uspeh.

Čas je, da Chráska – moža čvrste vere in pokončne drže – rehabilitiramo in ga nagradimo za njegovo vztrajnost, kajti vseskozi je bil proskribiran, vnaprej obsojen in očrnjen. Letošnja stoletnica prevoda in izida celotne Biblije naj bo skromna oddolžitev temu heroju vere za njegovo monumentalno delo, ki ga je namenil svojim »dragim Slovencem«. Z veseljem pričakujemo tudi posodobljen Chráskov prevod, ki ga ob tej priliki pripravlja Svetopisemska družba Slovenije.

Hvala Bogu, da je danes pod Triglavom dovolj prostora za spoštovanje različno mislečih in tako naj tudi ostane, kajti naš majhni narod bi težko zdržal še kakršno koli ideološko delitev. Upam, da se bomo iz zgodovine svojih napak končno vsaj po stotih letih kaj naučili. Milostni Bog naj nam pri tem pomaga. Nekdo se je glede sožitja lepo izrazil, ko je rekel: »Šivankino uho ima dovolj prostora za dva prijatelja, cel svet pa je pretesen za samo dva sovražnika.«

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Psalm 19 – Davidov slavospev

Prenekateri kristjani imamo problem, kako moliti, še posebej tako, da bi bila naša molitev Bogu v veselje. Obstaja veliko knjig, ki govorijo o tem, kako moliti, uspešno moliti, goreče moliti itd. Tudi jaz sem nekatere prebrala, vendar me niso naredile nič kaj bolj gorečo ali uspešno molivko, ampak sem postala še bolj zmedena in zafrustrirana, ko sem ugotovila, da mi na tak način to ne bo nikoli uspelo.

V Svetem pismu je zapisanih zelo veliko molitev Božjih mož in žena. Tako v Stari zavezi kakor tudi v Novi. Zelo rada prebiram te molitve, še posebno pa uživam v psalmih. Mislim, da so svetopisemske molitve najbolj globoke in tudi najbolj blagoslovljene. Za primer si lahko vzamemo Pavlove molitve. Kako kratke, a obenem tako globoke! Te molitve me ne delajo zmedene, ampak mi vzbujajo hrepenenje po še večjem in globljem spoznanju našega Gospoda Jezusa. Saj je ravno molitev pravi pokazatelj, kako globok odnos imamo z Bogom. Ko prebiram te svetopisemske molitve, vidim, kako znajo biti človeške molitve včasih plitke in sebične,

mnogokrat tudi brez vere in srca.

David ni imel problema, kako moliti. Molil je glede na situacijo in okoliščine, v katerih je bil. Kako se je David učil moliti? Poglejmo malo bolj podrobno njegov Psalm 19, ki je prečudovit. Kratek, a hkrati tako globok. Kakšen slavospev! Le petnajst vrstic – pa pove toliko stvari. Iskreno priznam, da mi petnajst ali celo več knjig ne bi razkrilo toliko stvari in mi dalo toliko spoznanja, kot mi ga je dal ta psalm.

Kot majhen deček je David pasel ovce. Bil je zelo radoveden, zvedav in učljiv. Čas, ko je bil na paši, je zelo dobro izkoristil. Ko so se ovce mirno pasle, ni zganjal norčij, kot večina ostalih otrok, ampak je zelo rad opazoval naravo, nebo, še posebno ponoči, ko je opazoval zvezde in luno. Premišljeval je o zgodbah, ki jih je poslušal doma in na bogoslužjih v Božji hiši. Ob vsem tem se je učil še igrati na glasbilo in sestavljati hvalnice Bogu. Zelo rad je obiskoval Božjo hišo kot deček in tudi potem, ko je bil že kralj, saj je zapisal sam zase:

»Veselil sem se, ko so mi rekli: 'V Gospodovo hišo pojdemo.'« (Ps 122,1) Ko je premišljeval o duhovnih velikanih, Abrahamu, Izaku, Jakobu, Jožefu, Mojzesu itd. je njegovo srce gorelo od hrepenenja po takem globokem spoznanju in pristnem odnosu z Bogom, kot so ga imeli ti možje.

Od 150-tih psalmov se jih kar 84 pripisuje Davidu. Več kot polovica. Eden od njih je tudi Psalm 19, ki ga bomo pogledali bolj podrobno. Naslov tega psalma je *Božje veličastvo v naravi in postavi*:

»Nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok. Dan izreka dnevu govor, noč razglaša noči znanje. To ni govor, to niso besede, njihov glas je neslišen; po vsej zemlji gre njihov val, do konca sveta njihove besede. Na njih je postavil šotor soncu, ki kakor ženin odhaja iz svoje sobe, veseli se kakor junak, da teče po poti. S konca neba je njegov vzhod, njegov preobrat nad njihovimi konci, nič ne ostane skrito pred njegovo vročino.

GOSPODOVA postava je popolna, poživlja dušo; GOSPODOVO pričevanje je zanesljivo, nevednega dela modrega. GOSPODOVI ukazi so pravi, razveseljujejo srce; GOSPODOVA zapoved je jasna, razsvetljuje oči. GOSPODOV strah je čist, ostaja na veke; GOSPODOVE sodbe so resnica, vse skupaj pravične. Bolj so zaželeni kakor zlato, bolj kakor obilje čistega zlata; bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja.

Tudi tvoj služabnik dobiva svarilo po njih, v izpolnjevanju teh je bogato plačilo. Kdo razume napake? Prikritih me očisti! Tudi pred prevzetneži zadržuj svojega služabnika, naj ne gospodujejo nad mano. Tedaj bom brez graje, prost bom velike pregrehe. Naj ti bodo v veselje izreki mojih ust, premišljevanje mojega srca pred tvojim obličjem, GOSPOD, moja skala, moj rešitelj.»

Kot lahko vidimo je psalm razdeljen na tri dele: Hvalnica Božji slavi, o odličnosti postave, v tretjem delu pa se zagleda v svoje srce.

Poglejmo kako začne: »Nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok. Dan izreka dnevu govor, noč razglaša noči znanje. To ni govor, to niso besede, njihov glas je neslišen; po vsej zemlji gre njihov val, do konca sveta njihove besede.« Strmim in drhtim. Od kod mu takšno spoznanje, ko pravi: »Nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok.« Kako je lahko David znal ločiti, da so nebesa eno, nebesni svod pa drugo, in da so nebesa tista, ki govorijo o Božji slavi, nebesni svod pa razglaša o veličini njegovih del.

Že prej sem omenila, da je bil David pastirček. Živel je z naravo, rad je opazoval in tudi spraševal. V samoti, ko je premišljeval, so se mu porajala vprašanja in kar tam je Bogu postavljaj ta vprašanja. Bog se rad odkriva tistemu, ki ga išče, in odkrival se je tudi Davidu. Spomnimo se Joba, kako je Bog tudi njemu odkrival globine skozi stvarstvo (glej 38. do 41. poglavje Jobove knjige). Tudi

apostol Pavel piše vernikom o stvarstvu: »Saj jim je to, kar je mogoče spoznati o Bogu, očitno: sam Bog jim je namreč to razodel. Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost.« (Rim 1,18-20)

David je bil vzhičen nad tem spoznanjem. Ko je premišljeval o nebesih in o tem, da vsa nebesa razglašajo Božjo slavo in kako stvarstvo razglašča veličino Božjih del, je od navdušenja vzklikal Bogu in mu pel slavospeve. Aleluja!

Ste vedeli, da se dan sporazumeva z dnevom in noč z nočjo? Da celo dan razglašča dnevu vest o Bogu? Jaz nisem, dokler nisem prvič prebrala Psalma 19. Šele danes znanost priznava, kako se vsa živa bitja sporazumevajo med sabo, npr. ribe. Za človekovo uho je to neslišen glas, posebne raziskovalne aparature pa ta glas zaznajo.

In zakaj so naši otroci tako nezadovoljni, pasivni, malodušni? Nobena stvar jih več ne razveseli. Ker so ure in ure pred televizijo, računalnikom, mobitelom itd. in občudujejo igrice ter tehniko, ki jo je izumil človek. Ne vidijo in ne občudujejo pa Božjega stvarstva. Psalmist pa je bil poln veselja, kljub temu da je bil navaden pastirček.

David ves vzhičen preusmeri svoj slavospev še na Božjo postavo. (Koliko mu je pomenila Božja beseda, med drugim zelo dobro opisuje tudi 119. psalm.) Poglejmo, kaj David pravi o Božji postavi: »*GOSPODOVA postava je popolna, poživlja dušo; GOSPODOVO pričevanje je zanesljivo, nevednega dela modrega. GOSPODOVI ukazi so pravi, razveseljujejo srce; GOSPODOVA zapoved je jasna, razsvetljuje oči. GOSPODOV strah je čist, ostaja na veke; GOSPODOVE sodbe so resnica, vse skupaj pravične. Bolj so zaželenе kakor zlato, bolj kakor obilje čistega zlata; bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja.*« (Ps 19,8-12).

V času njegovega življenja je vladala velika zmeda. Krivi preroki, krivi nauki, lažni bogovi, prevare itd. Komu verjeti? Kaj je res? Kdo je Bog? Kakšen je ta Bog? Na tisoče vprašanj. Kdo mu lahko odgovori na vsa ta vprašanja? Zato je David tako vznemirjen nad spoznanjem, da odgovor predstavlja Božja beseda. S kakšnim vznemirjenjem pove, da je ta *popolna, zanesljiva, prava* in *jasna*. Veselil se je nad Božjo besedo, ker je spoznal,

da je popolna, da ji ni potrebno nič dodajati, niti odzemanj, da se nanjo lahko zanese. Veselil se je, ker je spoznal, da je Bog, ki je ustvaril nebo in zemljo, absolutna resnica in da je njegova beseda resnica, kajti on sam je ta Beseda in stoji za njo. Aleluja! Kako zelo se je veselil nad tem spoznanjem, zaradi katerega mu ni bilo potrebno bloditi z enega konca sveta na drugega in vsepovsod naokrog iskati odgovore na svoja

vprašanja. Njegovo srce se je veselilo v Gospodu Bogu, ker je spoznal, da mu je Bog vedno blizu in da tudi odgovori na vsa njegova življenjska vprašanja.

Žalostno je, če ljudje rajši beremo raznorazne knjige – z izgovorom, da je Biblija pretežka in nerazumljiva. Res je težka in nerazumljiva, ampak najbolj zato, ker jo sami zakompliciramo. David pa ni imel teh težav. Poglejmo, kaj pravi o Božji besedi: GOSPODOVA postava je popolna, GOSPODOVO pričevanje je zanesljivo, GOSPODOVI ukazi so pravi, GOSPODOVA zapoved je jasna.

O, kako se je veselil ob tem spoznanju, da Božja beseda ni zamegljena, da je jasna in razumljiva. Veselil se je, še zlasti, ko je spoznal, kaj mu ta Beseda daje. Ne samo njemu, ampak vsakemu, ki jo sprejme. Štiri stvari našteje, ki mu oziroma ki nam jih ta Beseda daje: poživlja dušo, nevednega dela modrega, razveseljuje srce, razsvetljuje oči.

Zato je bil David ne glede na vse okoliščine poln veselja. Ker se je hranil pri živem izviru, ki je poživiljal njegovo dušo, ki ga je delal modrejšega *[Tvoja zapoved me dela modrejšega od mojih sovražnikov ... postal sem modrejši kakor vsi moji učitelji, kajti tvoja pričevanja so moje preišljevanje. – Ps 119,98-99]*, ki je razveseljeval njegovo srce in ki je razsvetljeval njegove oči. Veselil se je, da so njegove oči od znotraj lahko videle Božjo lepoto v stvarstvu in tudi v postavi. Že kot majhen deček je veliko preišljeval o Božjih pričevanjih – od tu tudi tako globoko spoznanje.

Naenkrat pa David obstane, obnemi. Njegovo srce preplavi sveti Božji strah: »GOSPODOV strah je čist, ostaja na veke; GOSPODOVE sodbe so resnica, vse skupaj pravične. Bolj so zaželeni kakor zlato, bolj kakor obilje čistega zlata; bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja. Tudi tvoj služabnik dobiva svarilo po njih, v izpolnjevanju teh je bogato plačilo. Kdo razume napake? Prikritih me

očisti!« (vrstici 12-13) V Božji prisotnosti, se naenkrat počuti nečisto. Uvidi svoje duhovno stanje. Hoče biti očiščen celo prikritih grehov, grehov, ki se jih ne zaveda, Bog pa jih vidi. Zato vzklikne: »Prikritih [napak] me očisti! Tedaj bom brez graje, prost bom velike pregrehe.«

Ko se verniku uspe pririniti v tako Božjo prisotnost, takrat obstajata samo on in Bog. Takrat ga ne skrbijo toliko grehi drugih ljudi, ampak njegovo stanje, ali bo on lahko obstal v Božji svetosti. Takrat kliče kot David: *Prikritih grehov me očisti!*

In kako psalmist konča ta psalm: »Naj ti bodo v veselje izreki mojih ust, premišljevanje mojega srca pred tvojim obličjem, GOSPOD, moja skala, moj rešitelj.« Ko je David molil, je želel, da je njegova molitev Bogu v veselje. Ni molil kar tako, kar bi mu pač prišlo na misel, prazne besede brez srca. Charles Finney v lekciji *Molitvena srečanja* pravi, da kdor moli, kar mu sproti prihaja na misel, je taka molitev kot molitev norca.

Ko je srce prepolno in prekipeva ob spoznanju Božje veličine, potem ni

potrebno čakati na besede, ker te
privrejo z dna duše, kakor pri Davidu.

Takrat bo molitev vzklik slavljenja in
hvaležnosti iz globine srca.

Lea Brkič
 evangelijska
 pastoralna delavka,
 animatorka in
 moderatorka na
 področju družbenih
 dejavnosti
 Evangelijske cerkve
 v Novem mestu

Na delo v vinograd!

V evangeliju po Mateju je zapisana naslednja Jezusova zgodba: »Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: 'Sin, pojdi danes delat v vinograd!' Ta je odgovoril: 'Nočem.' Toda pozneje se je premislil in šel. Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: 'Grem, gospod,' vendar ni šel. Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo? Rekli so: 'Prvi.' Jezus jim je dejal: 'Resnično, povem vam: Cestnarji in

vlačuge pojdejo pred vami v Božje kraljestvo.'« (Mt 21,28-32)

Oče iz zgodbe je hotel videti oba sina na delu. Zato ju je povabil v svoj vinograd. Njegovo vabilo je bilo isto za oba. On ni delal razlike med svojima sinovoma. Istočasno ju je povabil v svoj in ne v tuj vinograd. Za kdaj je veljalo njegovo vabilo? Za danes! Njegovo vabilo je bila pravzaprav zapoved. Oče ni rekel: »Če hočeš, pridi v moj vinograd in delaj.« Oče je imel pravico to zahtevati od svojih dveh sinov, ker je navsezadnje vinograd tudi njuna last. To pomeni naslednje: če bosta delala,

bo to delo tudi njima v korist in ne le očetu. Oče je pričakoval, da se bosta oba sinova odzvala njegovemu vabilu, ker je mislil, da spoštujeta njegovo avtoriteto. Oče je želel, da bi njegova sinova imela delovne navade, kajti samo ljudje z delovnimi navadami lahko preživijo. Oče je mislil na njuno prihodnost, ker ni želel, da končata kot berača. Res pa je, da ju ni klical v lahko delo, kajti delo v vinogradu ni lahko. To ni klic na okopavanje cvetoče gredice. Rezultat dela v vinogradu pa se pokaže s sadom, v grozdju in vinu, ki je simbol veselja in moči.

Kakšen je bil odziv prvega sina? Rekel je: »Nočem.« Vendar je pozneje spremenil svojo odločitev in je šel na delo v vinograd. S svojim hitrim in nepremišljenim odgovorom je zanikal očetovo avtoriteto. Odgovoril je zelo hitro, vendar ne modro, saj se je s svojim odgovorom uprl očetovi volji. Ni sprejel njegove volje, niti očetove dobre želje za njegovo prihodnost. Očitno pa je o svojem hitrem odgovoru razmišljal in ugotovil, da je ravnal narobe. Ko je to spoznal,

ni več čakal, ampak je šel v vinograd. Ni spraševal za mnenje svojega brata, niti se ni z očetom dogovarjal o tem, kako dolgo bo delal. Spoznal je, da je zanj to edina pot, da lahko preživi. S tem, ko je šel v vinograd, je dokazal, da spoštuje avtoriteto svojega očeta.

Kakšen pa je bil odziv drugega sina? »Grem, gospod,« vendar ni šel. Ponovno govorimo o naglem, nepremišljenem odzivu. Videti je sicer, da ta sin spoštuje očetovo avtoriteto, saj ga celo imenuje gospod in ne le oče. Vendar Jezus pravi, da ne bo vsak, ki bo rekel: »Gospod, Gospod«, prišel v nebeško kraljestvo. Ta sin se je hitro navdušil nad očetovim vabilom. Žal pa je vse ostalo le pri navdušenju. Ko pa je bilo potrebno stopiti v akcijo, se je premislil. Ni mu bilo mar obljube, ki jo je dal očetu. Odšel je po svoji poti, ne glede na očetovo voljo, klic in celo zapoved.

Vsi kristjani, ki poznamo Jezusa kot osebnega Odrešenika, smo povablje-

ni na delo v Božji vinograd. Božji klic je namenjen vsem, brez izjeme. Nihče ne bo imel izgovora, da ni bil povabljen. Delo v Božjem vinogradu ni samo sebi v namen. Tako kot se s telesnim delom krepi naše telo, se z duhovnim delom krepi naš duhovni človek. Ali slišimo Božji klic? Človek se lahko dela, kot da njegovega klica ne sliši, in se potem opravičuje, da bi pomiril svojo vest. Kako se torej odzivamo na Božji klic za delo v Božjem vinogradu? Kot prvi ali kot drugi sin? Lahko se hitro navdušimo ob neki novi ideji, ki jo slišimo ali o njej nekje preberemo. Lahko smo v nekem trenutku tako blizu Bogu, da rečemo kot drugi sin: »Grem, Gospod.« Lahko se navdušimo, vendar nas slabi vzori doma ali pri vrstnikih hitro prepričajo drugače. Lahko imamo velike zamisli in želje, vendar ko se spomnimo, kako težko je delo in koliko odpovedovanja in nelagodja zahteva od nas, je naša končna odločitev drugačna. Lahko pa se zgodi tudi nekaj povsem drugega: tisti, za katere bi mislili, da ne bodo nikoli stopili v Božji vinograd, bodo prvi,

ki bodo kot delavci res stopili v akcijo.

Delo v Božjem vinogradu je zelo različno in prav vsak je dobrodošel, tudi tisti, ki bo »pobiral vejice«.

Pomembno je, da slišimo Božji klic in se temu klicu odzovemo ne le z besedo, ampak z dejanjem. Če pa smo med tistimi, ki že delamo v Božjem vinogradu, potem vztrajajmo

v tem delu in molimo za tiste, ki še razmišljajo o svoji odločitvi. Umirimo se v Božji tišini, da bi lahko prepoznali njegov klic v množici drugih klicev in vabil, ki nas oblegajo vsak dan.

Dr. Daniel Brkič

Blagoslovljeni trni

»Da pa se zaradi vzvišenosti razodeti ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: 'Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.' Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč. Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.« (2 Kor 12,7 -10)

Apostol Pavel je zapisal izkustvo največje duhovne zrelosti, da so stike nujna potreba, ker ga držijo v ponižnosti, da bi bil obvarovan pred padcem, pred Luciferjevim grehom ponosa. S tem je izrazil, kako umira sebi in živi za Kristusa. Če je šel Jezus po krstu v Jordanu, čeprav se

je nadenj spustil Sveti Duh, v samoto puščave, da bi bil napaden od skušnjavca, kako ne bi izkusili takšnega testiranja apostol Pavel in vsi mi? Ne preseneča, da je veliki apostol doživel bolečo preizkušnjo satanovega trna po njegovem veličastnem povišanju v tretjih nebesih. O tem govori kontekst. Vzdržljivost novega spoznanja mora biti vedno testirana in precizno preskušena. Normalno je, da se vprašamo, ali se potemtakem sploh splača stremeti k višjemu spoznanju Boga in k še bolj predanemu, posvečenemu in čistemu življenju? Takšna vprašanja so dosti težja od vprašanj ateistov, zakaj Bog dopušča zlo? Gospod, kaj je z mojimi neuslišanimi molitvami? Kako si razložiti neskladja, ki jih glede Božjih obljub vidimo v Božji besedi? Enkrat smo pozvani, naj kličemo in imamo obljubo, da bo Bog na našo prošnjo odgovoril, potem pa naletimo spet na odlomek, kakršen je ta, kjer ni in ni odgovora na molitve posvečenega Božjega otroka. Kako ravnati? Kako moliti? Do kdaj moliti? Do kdaj zaupati Bogu? A ne gre za protislovje?

Prvič, Bog dopušča, da ima vse novo, kar doživim z Bogom, preizkusno dobo. **Drugič**, dokazuje, da tudi razodetje največjih Božjih skrivnosti in blagoslovov ne preprečuje in ne odpravlja težav, trnov, v mojem življenju. **Tretjič**, potrjuje, da je za Boga bolj pomemben moj krščanski značaj, karakter, ki me označuje v odnosu do ljudi in Boga, torej sad, kot pa dar, vključujoč čudeže in razodetja. Pavel je slišal rajski jezik, a ga to ni naredilo za heroja in je bil ravno zaradi tega duhovnega izkustva v nevarnosti, da pade v past bahavosti in se v Cerkvi postavi nad druge avtoritete, da izstopa, da štrli in se poviša ter pozabi na dar milosti. »Čeprav je bil v Kristusu in je v tretjih nebesih poslušal neizrekljive besede, pa je potreboval, ko se je vrnil na zemljo, trn v mesu, da se padlo telo ne bi širokoustilo, hvaličilo in bahalo z rajskim izkustvom.« (R. J. Reid) Pavel, od katerega se rad učim, se v nadaljevanju pisma ni hotel hvalisati s sabo, ampak je zapisal: »S seboj se ne bom ponašal, razen s svojimi slabostmi. Če bi se pa že hotel

ponašati, bi govoril resnico, ampak se rajši zdržim, da ne bi kdo mislil o meni več ...« (2 Kor 12,5-6) Da ga ne bi kdo razglasil za svetnika. Zelo jasno je izrazil svojo ponižnost, odvisnost od Boga, ko je rekel, da je raje tiho, da se ne bi, čeprav je pred štirinajstimi leti doživel posebno razodetje tretjih nebes, prevzel in zaradi duhovne bahavosti zapadel v hudičevo zanko pogube. Pavel je vedel, da so težke situacije svete inštrukcije. **Četrtrič**, v čem se je skrivala nevarnost? Nevarnost je bila v obilju razodetij, ne pa v kakem grehu. Hudič me čaka tam, kjer ga najmanj pričakujem. Najraje se preobleče v prikrito svetost in dobroto, v angela svetlobe.

Petič, proti tej smrtni nevarnosti je samo eno zdravilo, ki nas utrdi, ojači, oboroži in potrdi našo službo – trn. Suvereni Bog tako dela. Gre za preverbo in kontrolo novih izdelkov. Apostol Pavel je postal na nek način nedolžni novozavezni trpeči Job. **Šestič**, tak trn je nujno potreben in ni škodljiv, ampak nam služi v največji

blagoslov, čeprav je trenutno za nas nesprejemljiv in nerazložljiv. Ta trn je po Božji dopustitvi, je pod Božji nadzorom. Ni zato, da bi nas prizadel, ubil, užalostil, sramotil ali pa oddaljil od Gospoda, ampak da bi nas obdržal blizu njega. Verjamem, da je ta trn Pavlu jemal energijo, da ga je motil, oviral v služenju, mu kradel srečo, mir in zadovoljstvo, a je bila v tem manjša škoda, kot bi bila sicer. Jaz najprej vidim v trnu bolečino, Bog pa vidi izza tega trna blagoslov.

Sedmič, kaj je ta trn (gr. *skolops te sarki*)? Gre za trn, ki lahko pomeni tudi kol, zabit v telo, ki povzroča ostro bolečino. Apostol nam ni razkril, kaj je ta trn. Najverjetneje je šlo za težko bolezen oči, za oftalmijo. Pavlovo pismo Cerkvi v Galatih razkriva to možnost, ko jih sprašuje: »Kje je torej zdaj tisto vaše blagrovanje, ki ste ga imeli do mene? Lahko vam namreč zagotovim, da bi si takrat oči izdrli in mi jih dali, ko bi bilo mogoče. Potemtakem pa sem postal vaš sovražnik ... Otroci moji, ki vas ponovno rojevam v bolečini, dokler ne

bo v vas izoblikovan Kristus.« (Gal 4,15-19) Nekateri viri potrjujejo, da je imel apostol težave z vidom. Ne čudi, da je imel zato pisarja Tertija, ki je pisal namesto njega (Rim 16,22), čeprav je bil Pavel kot akademik slavne Gamalielove šole zelo izobražen. Pavel je desetletja študiral ob oljnih svetilkah, ob svetlobi ognja, zatopljen v znane knjige tistega časa, saj je poznal judovsko literaturo in tuje filozofe, ki jih je citiral v poganskih okoljih, tako kot Toro v sinagogah. Tudi ko je bil v zaporu, je naročil, naj mu prinesejo knjige. Študij je vsekakor škodoval njegovemu načetemu vidu.

Nekateri zapisi pravijo, da je šlo morda pri Pavlu za epilepsijo, ki jo spremljajo znaki, vredni prezira, o čemer beremo v Pismu Galačanom 4,13 ali pa da je šlo za posledice malarije, izražene v slabotnosti telesa, o kateri Pavel stalno piše. Kritiki trdijo, da je Pavel na poti v Damask padel zaradi napada epilepsije, ne pa zaradi močne luči in glasu z neba. (Apd 9,3-4) Zato je dobro poznati ozadje,

kajti če bi imel Pavel božjastne napade, bi Judje temu pripisovali obsedenost in ga sploh ne bi poslušali. Nekateri komentatorji pa iz zapisov njegovih pisem smatrajo, da je imel Pavel govorne težave. »Resda pravijo: 'Pisma so ostra in krepka, telesna navzočnost pa je slabotna in njegova beseda zanič.'« (2 Kor 10,10) In: »Čeprav sem v besedah šibek, pa nisem šibek v spoznanju ...« (2 Kor 11,6) Tudi to, da je bil Pavel slab govornik, nima teže, kajti ko je bil v Listri, so Pavla imenovali Hermes (ki je veljal za Zevsovega izvrstnega glasnika), ko je spregovoril. (Apd 14,12) Nekateri vidijo trn

v Pavlovi bolečini, da je bil zavržen od najbližjih bratov in da je moral stalno dokazovati in braniti svoje apostolstvo. Končno, izraz *»skolops te sarki«*, trn v mesu, oziroma kol zabit v meso, je zapisan v slovnični obliki, ki razkriva, da mu je bil trn zarit v meso ob nekem posebnem dogodku, najverjetneje v Listri, ko so Pavla kamnali in ga odvlekli iz mesta, ker so mislili, da je mrtev, česar posledice pa so ostale trajne. (Apd 14,19)

Osmič, Pavel se s trnom ni mogel sprijazniti, za karkoli je že šlo. Zato je glede trna molil. Pavlov trn me čustveno in duhovno povezuje z njim,

ker tudi sam čutim različne trne v svojem življenju. Pavlovo izkustvo me kot nesrečnika na nek način hrabri. Tudi naši trni so z namenom, da gradimo svoj krščanski karakter, značaj. Kajti za nebesa bomo pripravljene zaradi trna. Ni krone brez trnja. Zaradi trna umiramo sebi in živimo za Kristusa in za druge. »Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje.« (2 Kor 4,10) Trn, ki nas tepe, nas drži v pokorščini. Bolj kot smo ponižni, večja je Božja moč in svetost v nas. Kajti bolje je svetiti kot pa zvoniti!

Prepričan sem, da je Pavel iskreno preiskoval svoje srce, se kesal, dal vse od sebe, živel v polnosti Svetega Duha, iskal Božje obličje in zaupno, z vero prosil Gospoda, naj ta trn odstrani. Zapisal je, da je trikrat prosil Gospoda, da bi umaknil ta trn od njega. Ni se sramoval tega zapisati, čeprav ni bil uslišan. Število tri ni nujno jemati dobesedno, kajti v bibličnem jeziku lahko to pomeni mnogokrat. Pa še za povezavo z

Jezusovo trikratno molitvijo v getsemanskem vrtu gre. Ampak Pavlova molitev je bila kljub temu zavrnjena, neuslišana. Pa ne zaradi greha, nevere ali pa mlačne molitve. Tako piše v Bibliji. Edini odgovor, ki ga je od Boga dobil, je glasil: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« Vse življenje je moral živeti in služiti Gospodu s tem trnom trpljenja in bolečine, ne v slavi vzvišenih nebeških razodetij, ampak v bedi človeške slabotnosti in šibkosti, ponižan in predan Božji milosti. Kajti vsak trn vedno vodi v stalno kesanje in v stalno odvisnost od Boga. Pavel ni bil zaradi neuslišane molitve zagrenjen poraženec, ki bi bil na zgubi, ampak prav nasprotno; dokazal je, da ga nič in nihče ne more ločiti od Božje ljubezni. Ponašal se je s svojimi slabostmi in z upanjem na Božjo slavo. Živel je od blagoslovov navidežno neuslišane molitve. Čeprav je bil slaboten in šibek, je bil po drugi strani večji heroj kot bi bil brez tega trna. In bil je v večji blagoslov, kot bi bil sicer, ker se je moral stalno zanašati na Gospoda, ne pa na ljudi in nase. Mi bi

lahko brali v Pavlovih pismih, kako ga je Bog ozdravil in osvobodil tega trna; zvedeli bi pač za še en čudež več, a njegova služba in pisma ne bi imela takšne moči maziljenja.

Pavel je poznal sebe. Iskreno in samokritično se je brez sramu ocenil, kajti poznal je svoje šibke točke, zato je javno objavil, da bi se brez trna lahko prevzel in bi postal duhovno bahav ter bi odpadel od vere, tako pa se je v njem utaborila Kristusova moč. Dobro je poznati svoje šibke točke (ne pa iskati šibkih točk pri drugih) in jih nadzorovati, kajti v njihovih koticah čepi zviti hudič. Ker se je v njem utaborila Kristusova moč milosti, je imel vse staro za smeti, »*skybala*«, kar lahko dobesedno prevedemo tudi kot »smrdeči gnoj, izmeček, odpadek«, s čimer je hotel spodbuditi občutek gnusa, studa in odpora. Kaj je kontekst glede izraza »smeti«? Ko Pavel piše o resničnem opravičenju po veri v Božjo milost, se najprej pohvali s kvalifikacijami pravovernega religioznega Juda, ki zaupa v meso, potem pa našteva, da je bil obrezan

osmi dan, da je iz Benjaminovega rodu, Hebrejec izmed Hebrejcev, po postavi farizej, po gorečnosti preganjalec Cerkve, po pravičnosti neoporečen, a vse to ima zdaj za izgubo, zaradi vzvišenosti spoznanja Gospoda Kristusa Jezusa. Zaradi njega je zavrgel vse in ima vse za smeti, Kristusa pa za dobiček, ker iz njega izvira pravičnost, ne pa iz del postave. (Flp 3,5-9) Pavlov kontekst jasno kaže, da Pavel s smetmi (s smrdečim gnojem) primerja judovsko religijo postave, mrtvo tradicijo in njene običaje, ne pa svojega znanja in spoznanja. Pravi, da je vse zgoraj naštetu zavrgel zaradi Kristusa, ki je postal njegov dobiček.

Trn je varovalka, je straža, je zaščita. Prisluhnimo veličastnemu stavku: »Ko sem slaboten (šibek), sem močan!« Božja roka je z namenom zapičila trn, oster kol v Pavlovo meso, da bi ga zaščitila pred padcem, ker je bil, čeprav niti sam ne ve kako, v raju, kjer je slišal neizrekljive besede. Ko je apostol spoznal, da nosi trn z Božjo dopustitvijo z namenom zaščite in da

mu služi ta trn v blagoslov, ne pa v padec, ga je sprejel in glede tega ni več molil. Dokler pa tega pričevanja nimamo v sebi, pa vztrajno molimo. Ker je Pavel dobil drugačno pričevanje v sebi, mu je bila dovolj Božja milost. In spet je predano služil Gospodu z veseljem. Ni več dvomil v Božjo ljubezen. Čeprav je njegova molitev ostala neuslišana, pa je duhovni odgovor vendarle dobil. Zadosti mu je bila Gospodova milost, ki mu je dajala moč, da je lahko nosil boleči trn v Božjo slavo. Ni šlo za kazen ali pa za pokoro, ampak za del suverenega Božjega načrta. »Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.« (2 Kor 12,10)

Devetič, neuslišana molitev ima kljub temu za rezultat blagoslov. Če parafraziram Božji odgovor: »Pavel, ne bom odstranil boleče ostrine trna iz tvojega mesa, ampak bom naredil nekaj boljšega – dal ti bom moč, da lahko trn prenašaš, to pa je milost. Pavel, nisem ti dal tistega, kar iščeš,

kar si želiš, ampak ti dajem tisto, kar nadvse potrebuješ. Ocenil sem, da je to za te najboljše.« V tem je globina krščanstva, več od širokoustnih besed. Kako vem, da je bil Pavel zadovoljen s takšnim Božjim odgovorom na njegovo molitev, da ni zagrenjeno prigovarjal in godrnjal? Zato, ker je po vsem tem zapisal: »Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč.« (2 Kor 12,9b) Naj ljudje ocenjujejo po svoje, naj kritizirajo, naj precejajo, ampak Pavel ve, da je čist pred Gospodom. Lahko sklepajo, da ni uslišan zaradi kakega skritega greha ali pa zaradi pomanjkanja vere, lahko jim je njegova slabotnost v pohujšanje, ampak on ima za cilj samo eno – graditi Kristusov značaj v sebi in ugajati Odrešeniku. Umirati sebi z bolečino trna. Pavel se raje spusti na svoja kolena kot da se dokazuje pred ljudmi. Vsakdo ima nek svoj trn z Božjim dopuščanjem. Ne otepajmo se ga, kajti dan nam je z razlogom. Ta svet pravi: »Kar se ne da ozdraviti in preprečiti, se mora prenašati!« Pavel

pa je zapisal drugače: »V tistem, česar se ne da ozdraviti in preprečiti, se lahko uživa, če Bog daje moč!« Pavel se celo raduje svojemu trnu. (J. Oswald Sanders) Pavel je našel izvor moči v tem, ker je vedel, da trpi za Kristusa.

Nekdo je to takole pojasnil: če je moja prošnja (ne zahteval) napačna, če ni po Božji volji, ker Bog ve, kaj je zame najbolje, mi Bog pravi »ne«; če je čas napačen, če še ni usklajen, mi Bog pravi »počakaj«; če je z mano in z mojimi motivi še kaj narobe, Bog pravi »preišči se in zrasti«; če pa je s prošnjo vse v redu in je čas za uslišanje pravi in je tudi z mano vse v redu, pa mi Bog pravi »sprejmi in pojdi«.

In **desetič**, pogledajmo skrivnost in blagoslov neodgovorjene molitve. Kje je Bog, ko ga potrebujemo in ko molči? »Zakaj, Gospod, stojiš v daljavi, se skrivaš v času stike?« (Ps 10,1) Poznam ljudi, in tudi sam imam podobne izkušnje, ko nosim skrite brazgotine od bolečin

neuslišanih molitev. Ko čakam in čakam na odgovor, a ga ni. Ko se me loteva razočaranje.

To me spominja na zgodbo iskrenega dečka, ki je sredi zime v molitvi Boga prosil za sneg, a vsakič, ko je odprl oči, je bila pred njim vedno samo zelena trava. Večkrat je začeval, tako kot je slišal v cerkvi. Verjel je, želel si je, gledal je v nebo, ponavljal je, vpil je, kričal je, šepetal je, kesal se je, tolkel je s pestmi po tleh, jokal je, kljuboval je, padal je na kolena in razglašal, da že vidi nekaj centimetrov snega v veri. A vsakič, ko je odprl oči, je videl le zeleno travo. Potem je počakal in spet začel od začetka. In to večkrat. Končno je ves izčrpan in do konca obupan pogledal v nebo in zavpil: »Bog, ali hočeš, da postanem ateist?« Mnogokrat počenjam isto kot ta deček. Le kdo ne pozna agonije neodgovorjene molitve. Potem pa naletim na največjega služabnika novozavezne Cerkve in ugotovim, da v tem izkustvu nisem sam. To mi je v tolažbo. Kajti samo človek sem. Da se ne rabim obtoževati zaradi trenutkov

duhovne krize. Pred mano stoji velik apostol Pavel, heroj vere, posvečen človek. Sam zapiše, da je sodelavca Trofima pustil bolnega v Miletu. (2 Tim 4,20) Ne pišem o tem zato, da nam pobijam vero ali pa gasim Duha, ampak zato, da bi spoznali, da je Bog suveren in da ne bi po nepotrebem zapadli v duhovne frustracije in izsiljevanje. Sveto pismo je treba gledati v celoti, uravnoteženo, kajti vse je odvisno od Božje volje, ki je skladna s situacijami.

Smrtnik Pavel je bil dvignjen v tretje nebo, v raj, a trn v njegovem mesu je ostal vse življenje. Si lahko predstavljate, da je večkrat prosil Gospoda, naj ga odstrani in Gospod mu je trikrat rekel: »Ne.« Pavlov primer mi zagotavlja, da v resnici Bog sliši vsako molitev, tudi tisto, za katero se je odločil, da nanjo ne bo odgovoril pritrdilno. Lekcija neodgovorjene molitve, ki mi lahko temeljito spremeni krščanski karakter, da postanem duhovno zrel in stabilen, da ne preračunavam s svojimi nepoštenimi motivi in me ne gonijo

vzhičene želje in navdušenje, je ta: Ko molim, se ne smem izključno osredotočiti na odgovor; Bog hoče, da se osredotočim na njega. Se spomnite izkušnje trpečega Joba? »Tudi če mi vzame življenje, bom še vedno zaupal vanj!« (parafraza, Job 13,15) To je rekel tudi apostol Pavel: »Če živimo ali pa če umremo, smo Gospodovi!« To je zrel krščanski karakter. Naučiti se moramo dati Bogu pravico, da reče tudi »ne«. »Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.« (Mt 26,39)

Ko bomo prišli v nebesa, nam bo vse kristalno jasno. Takrat bomo gledali nazaj na prehojeno pot življenja in spoznali, zakaj so bili potrebni vsi ovinki, obvozi, stranpoti in prepreke. Takrat, ko bomo tam več tisoč let, v sijoči večnosti, bomo skupaj z apostolom Pavlom vsak dan zapeli spet to pesem milosti: »Gospod, hvala ti, kajti dovolj mi je tvoja milost!«

Reportaža

Tečaj Alfa

18. oktobra je bil pri Johnu in Anne Kerr doma na Bučerci nad Krškim tečaj alfa ali tako imenovani »day-away«. Šlo je za poldnevni dogodek, srečanje v sklopu tečaja alfa, ki v novomeški cerkvi letos poteka prvič. Tečaj alfa je sklop 10-ih srečanj, ki vključujejo prigrizek, druženje, petje, predavanje preko video medija in pogovor v skupini. Avtor tečaja je anglež Nicky Gumble, po poklicu odvetnik in anglikanski duhovnik. Tečaj Alfa je zasnoval kot sklop neformalnih družabnih srečanj, ki so namenjena spoznavanju osnov krščanske vere in medosebnemu pogovoru o tej tematiki. Zakoncema Kerr gre zahvala, da sta promovirala in organizirala ta tečaj v naši cerkvi. V njunem prijetnem domu na Bučerci nad Krškim, ki ga obkroža idilična narava in krasi čudovit razgled proti Zagrebu in Krškem polju, sta gostila letošnje udeležence tečaja in Alfi

odstopila hišo za potrebe izvedbe tega posebnega alfa-srečanja tako imenovanega »dneva nekje drugje«.

Sledi nekaj fototrunkov.

Gostitelja John in Ann in njun dom.

Udeleženci v elementu (zgoraj), okrepčilo med pavzo (spodaj).

Ena gasilska (na sliki manjka Jill Wright, ki je za fotoaparatom).

Hvala Johnu in Ann za gostoljubnost, hvala pastoru Evangelijske cerkve Novo mesto in njegovi ženi za obisk in besedo, hvala vsem sodelavcem, ki so pomagali pri izpeljavi srečanja, in nenazadnje hvala vsem udeležencem, ki so prišli in dali srečanju vsebino. Obogateni z novimi spoznanji se oziramo v prihodnost, v nove projekte in podvige.

Peter Golob

Foto: Manca Hrovat

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

